

NỖI KHỔ VÀ NIỀM TIN

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

NỖI KHỔ VÀ NIỀM TIN

Manila, ngày 10 tháng 4 năm 1983

Thưa các bạn,
Hôm nay là ngày Chủ Nhật, chúng ta lại có cơ hội tề tựu để đàm đạo và nghiên cứu về lập hạnh, tu luyện. Trước khi chúng ta lập hạnh, chúng ta phải luận xét về Nỗi Khổ và Niềm Tin.

Mỗi người đều có cái khổ tâm, như tôi đã thường nói về tâm bệnh. Khổ ở chỗ nào? Chúng ta đã mang cái cơ tạng ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, tim, gan, tỳ, phế, thận, liên hệ với cả Càn Khôn Vũ Trụ nhưng mà vô minh, không biết được mình, không biết được tổ chức ở bên trong của mình đang phát triển hay là đang thụt lùi, thành ra, đâm ra khổ. Cái nỗi khổ đó là nỗi khổ trong sự tăm tối của mỗi cá nhân, mọi trình độ cho nên đâm ra thắc mắc. Luôn

tới cái tu cũng thắc mắc, nhưng mà hiện ta đã và đang tu mà không hay, lại thắc mắc về cái người tu. Tưởng tu là buông bỏ tất cả ư? Không! Chúng ta đã tu bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm, chúng ta bỏ được ngũ tạng không? Không! Nếu không bỏ được ngũ tạng thì bên trong ngũ tạng có gì? Có cái Thức, cái Thức của chúng ta cũng không bỏ được.

Cho nên càng ngày càng kích động, càng hoang mang, và càng thấy nội tâm càng khổ. Thắc mắc điều này, điều kia, điều nọ, lại trong đó nó có cái thức; nó giải cho cái ngũ hành đang phát triển, và sự kích động và phản động của nội tâm, nội thức. Thì chúng ta, mọi người đều đã, đang dự chứ không phải không dự. Nhưng mà tại sao chúng ta lại không thấy? Tôi đang học mà tại sao tôi không thấy? Để người khác nhắc mới biết rằng tôi đã và đang học. Tôi đang bồng đứa con đây, tôi đang phục vụ người chồng đây, tôi

cũng đang học, đang học sự bình tĩnh, đang học sự quân bình, đang học sự chia sẻ, đang học thực hiện sự thương yêu. Tôi đang lo lắng kiếm từ miếng cơm manh áo cho vợ con đây, tôi cũng đang học chớ tôi đâu có rảnh! Tôi có bỏ cuộc đâu, tôi có chán cuộc đời đâu? Cho nên tôi phải ăn cơm là tôi không có chán được. Tôi còn phải ăn, tôi còn đòi hỏi sự ăn để sống, sự mặc để che thì làm sao tôi từ chối được việc tu học?!

Các bạn còn muốn cái màu sắc này thích hợp với tôi, muốn cái áo lạnh này sưởi, che ấm màu da tôi, muốn miếng cơm kia làm ấm cái bụng tôi, cũng là các bạn đang học: để lắng nghe, lắng nghe, lắng nghe những gì đang chuyển chạy trong cơ tạng của chính mình, những gì trong tâm thức của chúng ta đang khai triển. Cái gì kêu bằng sáng suốt? Cái gì kêu bằng hòa đồng? Cái gì

kêu bằng kích động? Đó! Chúng ta nhờ cái tu thiền, thanh tịnh trở về với mình mới thấy rõ: té ra bài học hiển hiện trước mắt chúng ta trước khi ăn cơm, khi bước vào bàn ăn cơm, và khi đang nhai tất cả những thực phẩm và nuốt trở lộn về, mới thấy rằng cái thủy tánh của vạn linh đều có. Thủy tánh là nó như nước, nó nhẹ như nước. Nước là điện, điện là nước; dùng nó thì nó ứng dụng tùy theo hoàn cảnh và phát triển tùy theo hoàn cảnh, và không dùng nó thì nó cũng quy về Ngũ Châu, nó cũng quy về một. Điện, hiện tại của Thượng Đế đã ân ban cho tất cả mọi người tại thế gian. Nếu người nào biết sử dụng nó, thì tùy theo trình độ mà sử dụng; còn không biết sử dụng nó, nó cũng quy về nguồn cội, vì phần nhẹ luôn luôn nó ở trên, nó đâu có ở dưới.

Chúng ta thấy rõ cái nhẹ làm trời rồi vậy, còn cái nặng là làm đất, là phải làm đất chứ đừng có so

sánh chuyện sai lầm. Đừng nghĩ cái chiều hướng đi xuống, lấy một phần sáng suốt mà phục vụ cho cái lỗi không thể thoát được. Cho nên ở thế gian người ta đã làm Cách mạng vì người ta thấy cảnh kích động, phản động quá ư tăm tối cho nên họ ra họ làm Cách mạng. Họ muốn giải tỏa tất cả những cái sự uất ức trong nội tâm của mọi người dân, và kể cả họ nữa nhưng mà đến ngày hôm nay Cách mạng vẫn chưa thành công, vẫn còn uất ức, bất cứ chế độ nào ở trên mặt đất, để chi? Để tâm linh được cơ hội học. Cho nên, đây: “Cảnh đời này là bãi trường thi” - một trường Đại học rất quý - siêu đẳng để dìu tiến tâm linh rõ rệt nhưng mà tâm linh nào hiểu! Cuồng cuồng trong mê chấp, đâm ra bày đủ sự, đủ chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ nhưng rốt cuộc phê phán người này, người kia người nọ nhưng chưa bao giờ biết phê phán mình. Cho nên chúng ta đã hoang phí biết bao nhiêu thì giờ vô lý và không chịu trở lại với

căn bản để tự xây dựng cho mình; đâm ra mình phê bình người khác nhưng mà rốt cuộc đả phá mình không hay: tự nói và tự trách. Các bạn thấy rõ, kinh nghiệm đã cho chúng ta thấy trước khi chúng ta bước vào tu, mê đạo, thích đạo và muốn xây dựng đạo tốt và khen tặng đạo, nhưng ngày nay ta là người đả phá đạo, tại sao? Tại ta mất quân bình.

Chúng ta có thể xé lẻ tình huynh đệ trong lúc chúng ta đang đề cao nhưng mà ngày nay tình huynh đệ rạn nứt thì cái đó là tại ai? Tại sự tằm tối! Nhưng mà sau cái kích động đó nó sẽ thức tâm, sau sự động chạm đó rồi nó phải quy hồi, chắc chắn nó như vậy vì cái cơ quy nhất phải có chứ không có bao giờ mà tiêu diệt được cơ quy nhất. Tâm linh của mọi người rốt cuộc cũng đi trong cái tha thứ và thương yêu.

Cho nên các bạn đã tu gặp phải những cảnh đang xoay chuyển hiện tại, kích động và phản động hiện tại là muốn đường lối để đi tiến các bạn mà thôi, để coi thử các bạn có thức tâm chưa? Có chịu chưa? Chịu thấy khả năng sẵn có của chính mình chưa? Chịu sử dụng phần sáng suốt sẵn có của chính mình chưa? Nếu sử dụng phần sáng suốt của các bạn thì các bạn không bao giờ ngộ nạn, vì nạn tránh mình, mình đâu có tránh nạn. Sáng suốt thì nó không đến với mình, nếu chúng ta tâm tối thì nó sẽ đến với chúng ta. Chúng ta gây ra chia rẽ, gây ra thù hận thì sự bức tức càng ngày càng gia tăng. Ai chôn sống mình? Chính ta là người chôn sống ta trước. Thấy rõ chưa? Chúng ta biết uất ức, nhưng mà người bị uất ức không biết. Đó! Phải chứng minh là chính ta là người hại ta không? Cho nên các bạn càng ngày càng tu, càng thấy sự kích động càng gia tăng, nhưng mà trên đường về đó bạn ơi, chứ không

bao giờ bỏ bạn đâu! Trên đường về phải xây dựng như vậy, các bạn mới dừng tiến. Các bạn đã đạp qua, thử qua, ném qua các bạn mới thức. Chứ chưa thử qua, chưa ném qua, chưa thức. Mà sau các bạn thức, đi tới toàn thức rồi thì các bạn mới là đời đời thức tâm và khai triển, lo trong cái đường tu học bất cứ ở nơi nào: Chỗ trước các bạn cũng tham dự, chỗ thanh các bạn lại cũng tham dự, mà để các bạn thấy luật quân bình không phải vì thanh mà tôi xiên xẹo, mà không phải vì trước mà tôi hư hao. Thấy rõ chỗ đó mình mới thấy rằng mình ở trung tâm điển giới là phần hồn. Phần hồn sáng suốt vô cùng, hào quang vô cùng tận nó mới ứng chiếu theo chiều hướng hào quang của Thượng Đế đã ân chiếu cho chúng ta. Chúng ta có, chúng ta có thể nhóe sáng tâm thức của chúng ta bất cứ ở nơi nào thì chúng ta mới thấy rằng không còn sự dị biệt, và không còn sự kỳ thị, và sống trong bình đẳng. Phê phán để thức chơi thôi chứ kỳ

thật chúng ta không có tham dự vào trong cái chuyện đấu tranh, vì chúng ta là người đã cực khổ lo tu, lo đấu tranh cho chính ta.

Chúng ta đã xây dựng niềm tin, tiến hóa tới vô cùng, đời đời bất diệt và chúng ta rõ nỗi khổ là gì! Chúng ta sống trong khổ và am hiểu sự khổ, hòa tan thì từ cái khổ biến thành hạnh phúc. Cho nên các bạn đang ngự trong cái Tiểu Thiên Địa này, mà không biết các bạn đang ngự trong cái Triều Đình hạnh phúc mà các bạn không thấy. Tâm linh các bạn là Vua của một cõi, của một xứ Tiểu Thiên Địa này. Chính bạn là người trách nhiệm và điều khiển, ra lệnh mà thôi nhưng mà quên đi vị trí sẵn có của chính mình, lệ thuộc ngoại cảnh, đâm ra tạo nỗi khổ cho chính mình mà không hay chứ kỳ thực chúng ta mở ra, mở lượng hải hà, mở thức sáng suốt mới thấy rõ giá trị của cả Càn Khôn

Vũ Trụ, giá trị của cái Tiểu Thiên Địa chúng ta đang ngự ở đây, chúng ta đang làm chủ đây, và thấy hứng thú trong trách nhiệm của chính mình mới xây dựng trong cái cơ trình tiến hóa.

Cho nên mọi người chúng ta mỗi ngày học một chút. Các bạn đã và đang học, học trong nỗi khổ, xây dựng trong niềm tin, tin nơi phần hồn của các bạn đời đời bất diệt. Thấy rõ ràng như tôi đã thường phân tách: mắt, mũi, tai, miệng chung nhau mà nhìn khác nhau, nó đã luân hồi tùy theo trình độ của nó rồi. Mỗi trình độ khác nhau, dòm mắt khác nhau, không giống nhau, rõ như ban ngày, càng tu càng thấy; lúc đó chúng ta vui, đối diện chúng ta là cuốn sách hay, bài học tốt. Người bạn chung sống với chúng ta, chúng ta cố gắng đọc hết cuốn sách đó đi. Người có những nghịch tánh và người có những tâm công. Nếu nó không có nghịch tánh thì nó không có tạo ra hoàn

cảnh, và nó không có tâm tốt thì nó đâu có xây dựng thành một cái gia đình. Chúng ta thấy những người gia đình là một sử sách đối diện với chúng ta, để cho chúng ta có cơ hội mượn để đọc, cho nên chúng ta phải tận đọc. Càng đọc càng thích thú, càng thấy ta đi trong đó, và ta là họ mới là người biết đọc sách. Nếu mà đọc sách, phân ra họ khác, mình khác cũng không được. Ta phải hòa tan trong ý chí của tác giả để chúng ta tiến, thì lúc đó các bạn mới biết rằng giá trị tình thương là gì? đạo đức là gì? Còn nếu các bạn không chịu hòa tan với mọi hoàn cảnh, làm sao các bạn hiểu được. Chê đầu kia, thích đầu nọ - không được các bạn! Phải giữ cái luật quân bình, để hiểu, để sáng suốt, để nhận định.

Bên ngoài tấn công ta, chọc ta tức thì cho ta thức, ta phải cảm ơn. Có tức mới có thức, không nên vì đó mà chúng ta phản kháng

và chúng ta chống đối, thì chúng ta là người tằm tối. Bực tức bị giam hãm trong cái thùng đậy kín: tức mới tung, nhưng mà cái đó là không phải cho những người tu học. Những người tu học phải hòa để học, để thức mới là đúng, cái đó là để dành cho người đời. Nó phải tức, kích động, phản động nó mới chịu tin. Nó phải bị đòn, nó phải bị khổ, nó mới biết xây dựng niềm tin. Cho nên cái đó, cái chuyện đó chúng ta cũng vẫn phải qua. Ngày nay chúng ta lại phải đi lên siêu hơn, và chúng ta phải ăn những cú đòn nặng hơn, cú đòn vô hình bằng điện đánh đập ta trong trí thức và xây dựng những tầng lớp khai triển sự sáng suốt của chính chúng ta. Càng được ăn roi điện nhiều thì càng minh tâm kiến tánh chừng này.

Qua một cơn khảo đảo, các bạn lại thấy qua được một lớp học mới cho các bạn; cho nên các bạn đừng từ chối và đừng phụ họ,

không nên phụ họ nhưng mà để cho tất cả mọi người phụ mình, mình mới thấy chân lý. Cho nên ở đời: Vợ chồng, anh em, huynh đệ, thầy trò, bạn bè không nên phụ ai. Chúng ta không có quyền phụ một ai, nhưng mà để cho người khác phụ chúng ta để chúng ta học, và họ cũng đồng học. Nếu chúng ta học nhận, và chấp nhận sự phụ đó thì chúng ta là người học trước, và người phụ chúng ta là một người học thứ nhì vì không có đường nào hơn con đường chúng ta đã và đang đi; cho nên họ mới là thức tâm, và họ sẽ trở về với họ chứ không phải theo ta, nhưng mà nhờ hành động của ta ảnh hưởng họ.

Tại sao tôi chửi thằng đó, tôi phá thằng đó nhưng mà nó vẫn thương yêu tôi, nó vẫn tìm cách xây dựng tôi, nó vẫn đem tôi trở về một con đường tốt đẹp, xây dựng một cuộc đời sáng suốt, khỏe mạnh hơn. Hữu ích gì cho nó không? Tại

sao nó không tiêu diệt tôi? Đó là một chiều hướng xây dựng và chúng ta đưa cái chìa khóa tình thương và đạo đức cho đối phương rõ ràng, và xây dựng cho đối phương tiến hóa rõ ràng mà chính ta là người được hớn hở trên đường đi. Cho nên mọi người chúng ta đang học chữ “Hòa”, chữ “Nhẫn”; đang tu bổ sửa chữa sự khiếm khuyết của chính chúng ta. Mọi gia đình của các bạn tôi biết mỗi tuần, hằng tuần đều bị thử thách, đều thấy sự thắc mắc, đều thấy rõ sự trì trệ của chính cá nhân; nó cuống cuống trong cái bản tánh tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục rất rõ, làm cho các bạn bức tức: rối như tơ, vò một cục. Nhưng mà phải làm sao đây? Nếu nó không vò thành một cục thì làm sao có thợ biết gỡ tơ. Đó! Ngày nay bạn là một người thợ, đang gỡ cái mối rối của tơ. Phải bình tâm, phải thanh tịnh mới gỡ hết được. Nếu các bạn còn một chút động loạn, tranh chấp thì không bao giờ các bạn gỡ được.

Cho nên trong huynh đệ chúng ta luôn luôn nó có sự bất mãn vì trình độ. Tôi đã nói các bạn khi mà các bạn bất mãn, các bạn nghĩ về trình độ đi thì các bạn thấy đôi khi nó đúng, lời nói của đối phương rất đúng, hành động của đối phương rất đúng vì mới đi tới đó mà thôi, vì họ không có bước ra ngoài lề kích động và phản động của luật ngũ hành được, dù ở thế gian phong đến chức gì đi nữa, cũng không bước ra ngoài lề đó được. Cho nên các bạn thấy cái mức giới hạn rõ ràng, các bạn yên tâm, và xung quanh các bạn là Kinh Vô Tự, là bài học - phải học!

Chúng ta thấy không có chữ nghĩa mà một ngày tới tới chúng ta tiếp xúc bao nhiêu người, đã đọc được bao nhiêu câu chuyện tại thế mà chúng ta quên, còn đâm đầu đi mua cuốn sách! Kỳ thật những người mà các bạn tiếp xúc, và các hoàn cảnh mà các bạn thấy, hiển hiện trước mắt

các bạn là một cuốn sách, viết ra không biết bao nhiêu cuốn sách. Nếu các bạn lập lại trật tự thì các bạn thấy rõ, chứ không phải nói tu rôi tưởng là giỏi, siêu đẳng, rồi bỏ sách, bỏ vở; càng phải đọc sách nhiều hơn!

Những người khổ đã đến với các bạn và nhờ đỡ các bạn, và nhờ các bạn giải tỏa cái nỗi đau khổ của họ, và xây dựng cho họ có niềm tin; đó là các bạn là người đọc sách trước. Còn người kia đến hỏi với các bạn là người đã viết sách, và trình bày cuốn sách cho các bạn đọc thì hai người trao đổi thì đồng học và đồng tiến. Bạn là người đi trước, bạn xây dựng ý chí để tiến hóa. Người đi sau phải tới hỏi han các bạn, đó nó cũng là thầy. Rồi nó hỏi lại coi trình độ của các bạn có sáng suốt không? Có thể ban ơn cho nó những cái gì không? Mà nếu các bạn không có trình độ, làm sao các bạn ban ơn

cho nó được. Mà không có nó làm sao các bạn biết sử dụng khả năng sẵn có của các bạn.

Chúng ta là trao đổi trong chu trình tiến hóa, bình đẳng rõ rệt. Tâm thức của người tu: tha thứ, thương yêu, học hỏi mới là đúng.

Người tu nay giận, mai hờn, bỏ chán, ra đi đâu bạn? Vô rừng ư? Lên núi ư? Xuống biển ư? Cũng vậy đó thôi! Những cái đồng nhất mà các bạn đang sử dụng đây là hít vô và thở ra, và thanh quang điển lành mắt phàm không thấy. Tại sao đưa tôi đến hoàn cảnh này? Tại sao đưa tôi đến hoàn cảnh kia? Tại sao cho tôi một cái ý chí nảy nở như thế này, và cho tôi một thức hòa đồng như thế này? Ai? Ai? Ai? Ai đã làm? Chính tôi! Chính tôi đã trở về với tôi rồi, tôi trở về với sự quân bình rồi. Trở về với một tài sản vô cùng sống động với chính tôi thì tôi không bị ở trong cái chỗ eo hẹp nữa. Tôi mới thấy rằng giá trị của nỗi khổ

và từ trong cái khổ này, tôi mới thấy rằng tôi có khả năng xây dựng niềm tin cho chính tôi. Không có khổ, người không có biết giá trị của niềm tin. Cho nên chúng ta đã tin, tin được phần hồn của chúng ta là bất diệt, chúng ta trở về với sự sáng suốt đó.

Thượng Đế đã vì ta, và chúng ta cũng là một Tiểu Thượng Đế trong Tiểu Thiên Địa này. Vậy chức trách nhiệm chúng ta ở đâu? Chúng ta phải biết gánh vác, lấy gì gánh vác? Lấy cần câu ư? Không! Lấy sự sáng suốt, sự quân bình mới gánh vác. Cho nên nhiều bạn trước kia nói rất nhiều, ngày nay bớt rồi, làm thính! Cầm cái mồm để tu, để cho cái thức nó mở, cho nó tròn trịa trong tâm thức. Luồng điện các bạn càng ngày càng dồi dào và tròn trịa và dễ thương, cởi mở, mới xứng đáng là con của ông Trời, lúc nào cũng ngộ nghĩnh.

Trong vui có buồn, trong buồn có vui, lúc nào cũng quân bình. Không có một cái thể lực nào hãm dọa những người đã đạt được quân bình. Cho nên cái chuyện đời nó như bão táp phong ba. Sau phong ba bão táp rồi là cảnh bình minh tái hợp. Các bạn đã thấy rõ sau sự động loạn là sự thanh tịnh. Cho nên chúng ta rất vinh hạnh được làm chủ trong thể quân bình. Cho nên chúng ta phải giữ cái thể, nếu mà chúng ta không biết cái thể này thì chúng ta không hiểu sự huyền diệu; mà không hiểu được sự huyền diệu xỏ được cái kinh mạch tiến hóa. Đó! Ở thế gian trước hết phải có cái thể quân sự, nhà binh. Có quân sự rồi mới có chánh trị. Chánh trị nó cũng như một cái ảo thuật huyền diệu để tâm thức mọi người xác nhận đường này và đi tới, rồi kinh tế nó mới dồi dào, mới khai triển được Thế Huyền Kinh. Đó! Cho nên mỗi người chúng ta đang ở trong đó, và đang dự cái cuộc học Đại học của cả Càn Khôn Vũ

Trụ này xây dựng cho chúng ta để thấy rõ mọi trạng thái hơn, và học cái khóa của Thượng Đế đã cho chúng ta.

Tại sao học toàn khóa đời đạo song tu, giữ bền ý chí và khai triển sự quân bình trong nỗi khổ của chính ta? Khai triển được sự quân bình trong nỗi khổ thì niềm tin chúng ta nó bùng sáng. Con đường đi thênh thang lớn rộng thì ý chí chúng ta phải xây dựng vô cùng mới là đúng. Trước mắt các bạn, có đường nào hẹp đâu? Tại sao các bạn lại tạo ra con đường hẹp, sân hận, giận hờn giữa bạn đạo với bạn đạo để làm gì? Con đường thênh thang, chúng ta không chịu tay nắm tay để đi tới, nhưng mà chúng ta lại ở trong cái tâm thức eo hẹp để làm gì? Vui lên các bạn, tay nắm tay để đi tới trên con đường thênh thang, cộng với ý chí vô cùng của mỗi cá nhân, chúng ta đâu còn eo hẹp

nữa! Chúng ta sung sướng vô cùng, vinh hạnh vô cùng! Huynh đệ thương yêu ở trong căn nhà eo hẹp nhưng mà tâm thức chúng ta vô cùng, phong phú hơn những người ở nhà rộng tâm hẹp đó bạn ơi! Họ tưởng là đồng tiền họ đưa ra là họ quý, họ khả năng rồi, nhưng không đâu bạn! Chúng ta biết thương yêu, chúng ta biết xây dựng chung một ý chí, chúng ta không có đói. Đồng tiền không có uy hiếp chúng ta được, nhưng mà chính sự tăm tối của chính chúng ta uy hiếp chúng ta. Cho nên chúng ta phải giữ niềm tin căn bản, sáng suốt của chính mình thì cái bóng tối nó không có đàn áp chúng ta được. Các bạn phải thấy rõ điều này, điều này là điều quan trọng nhất của người tu, mà nhờ đó mới phá mê phá chấp được, nhờ đó mới sử dụng thật sự sự sáng suốt sẵn có của các bạn. Những gì các bạn đã tiềm tàng tại thế gian, trong trường thi hiện tại thì các bạn có thanh tịnh, các bạn mới có trật tự xây dựng. Cho nên cái kiến thức các

bạn sẽ mở rộng vô cùng, đi trong con đường vô cùng và chúng ta đã ý thức rằng: tất cả mọi sự phải trở về không mới là thật sự đo lường được, còn ôm lấy cái có thì cái thước kia cũng không có sử dụng được. Cho nên chúng ta phải trở về “Không Không Đại Định” mới được. Cho nên càng tu càng đi tới, mà càng đi tới thì chúng ta ở thế gian thấy càng nhỏ hơn, càng thu hẹp cái nghiệp chướng của chính chúng ta. Chúng ta biết chớ, chúng ta có khả năng muốn làm bành trướng bất cứ từ tiểu sự tới đại sự, chúng ta làm được hết; nhưng mà chúng ta ý thức rõ cái nào kêu bằng nghiệp? cái nào kêu bằng giải thoát? thấy rõ cái duyên kiếp của chính mình và không có lệ thuộc bởi trình độ nào. Cho nên các bạn nên đọc Kinh Sách Vô Tụ đi!

Càng tu nhiều càng thấy rõ, càng nhin nhục càng thức tâm, càng học hòa đồng thì càng nói rộng chớ không phải nói là: tôi trình độ cao hơn những người đó, tôi là một Văn sĩ, tôi là một văn chương lưu loát, tôi hay hơn người khác. Chưa đâu bạn! Giờ phút cuối cùng, giờ phút lâm chung, các bạn mới thấy rằng cái hay các bạn nằm ở đâu chứ lưu loát, ngêu ngoa trong mấy trang giấy đâu có làm được cái gì! Nói thật các bạn biết, nếu các bạn không có thanh điếu, tất cả đều là không có giá trị, vì cái đó các bạn không đem đi được, thực tế hơn các bạn phải đem thanh điếu. Các bạn phải thực hành trong nỗi khổ, hòa tan trong khổ để xây dựng niềm tin sẵn có của các bạn, các bạn mới tin. Chứ các bạn có tác văn hay cách mấy, rớt cục khuyến rử trong giây lát mà thôi! Rồi là sách ra sách, người ra người, cảnh ra cảnh, không có giống nhau đâu! Văn chương chỉ lấy điếu mà thôi, nhưng mà giới hạn. Các bạn

đừng có lầm rằng các bạn đã học hay mà chê những người dốt. Cái khổ, cái nghiệp văn chương của các bạn đang kẹt, tạo cho các bạn khổ, các bạn không hay đâu và các bạn mất luôn cả niềm tin, vì tự cao, cống cao ngạo mạn mà quên đi sự phát triển của chính mình; cho nên còn chấp địa vị, còn chấp vị trình độ và không chịu xây dựng cho chung, cho nên thiếu hòa đồng.

Chúng ta là người Việt Nam được học nhiều lịch sử quá! Chúng ta càng tu càng thanh tịnh, kiểm điểm từ li, từ tí. Chúng ta từng ca tụng ai? Từng ca tụng những Nhà văn hào, nhưng rốt cuộc rồi thế nào? Những vị đó thế nào? Chúng ta đã từng ca tụng những nhà Cách mạng. Chúng ta đã từng ca tụng những vị tu học siêu đẳng, nhưng rốt cuộc những vị đó thế nào? Cũng phải tự giải thoát mà thôi. Hỏi chứ ngày nay chúng ta đi đường lối gì?

Chúng ta đang đi trong đường lối trong nỗi khổ, giải khổ và trong niềm tin yếu hèn, xây dựng niềm tin. Hỏi có phải đi về con đường giải thoát như những vị đó không? Cho nên chúng ta không còn ca tụng để ràng buộc chúng ta nữa, nhưng mà chúng ta thực hành để đi tới, mới là đúng đường lối. Cho nên mỗi ngày các bạn sẽ văn minh hơn, và thấy rõ siêu văn minh của Thượng Đế đã và đang có, chứ không phải chưa có. Siêu là trong tâm thức các bạn, cũng thì là lời nói nhưng mỗi người hiểu một chuyện khác nhau, mỗi người thấy sự sai lầm của chính họ khác nhau, đó là siêu đó bạn! Sự thấy nó thấy cái thấy, đó là siêu đó bạn! Và càng lui trở về, càng sáng suốt hơn các bạn mới thấy toàn bộ, thấy rõ hơn. Có chữ kích động và phản động mà không hiểu! Các bạn bước vào sòng bạc, các bạn thấy kích động, vào cuộc rồi cũng tay không, thấy chưa? Các bạn bước vô đánh một hồi, rồi tới thua cũng tay không. Và các bạn

sống một hồi ở thế gian này rồi tranh chấp với nhau rồi cũng tay không. Có lý luận này kia, kia nọ tràng giang đại hải, rồi cũng tay không!

Tại sao những vị Phật lại ngồi cầm cái môm một đồng kỳ lạ như vậy? Vì Ngài đã nói quá nhiều! Cái gì Ngài cũng nhiều hơn thiên hạ, bây giờ Ngài phải cầm cái môm! Còn ngày nay chúng ta phải lý luận để học, để làm gì? Vì chúng ta cảm mến Thượng Đế. Thượng Đế cho tôi âm thanh. Thượng Đế ban cho tôi sự sáng suốt mà chính Thượng Đế đang nói chuyện với tất cả mọi người, mà mọi người đang nói chuyện với ta đây là Thượng Đế đang dạy chúng ta đây; chúng ta mới ôm lấy nhau, mới thấy đây là huynh đệ trong một nhà. Một nhà của chúng ta là nhà của cả Càn Khôn Vũ Trụ chứ không phải căn nhà bốn vách tường đâu! Giá trị chúng ta vô cùng. Chúng ta ôm lấy Ngài và sống

với Ngài, hưởng lấy cái niềm hạnh phúc vinh quang đó, không bao giờ tiêu diệt. Hỏi rốt cuộc các bạn đi tới tuổi già các bạn nghĩ gì? Muốn con cái hòa đồng, thương yêu, xây dựng đồng nhất, có phải ngoài ý chí của Thượng Đế không? Thượng Đế đã giáng lâm kêu gọi tất cả mọi người phải trở về cơ qui nhất. Không phải nói rằng Vô Vi mới nhận được thanh quang điển lành của Thượng Đế. Nhiều Tôn giáo khắp Thế giới, kể cả Cơ Đốc, Thiên Chúa cũng nhận massage. Cái massage đó của Thượng Đế đã ban, ân điển nó đã ban, những cái huấn từ đã ban. Đây rồi các bạn sẽ tương ngộ nhiều Tôn giáo, các bạn mới thấy không có Tôn giáo nào không nhận huấn từ của Thượng Đế, bằng điển rõ ràng để dìu dắt con Ngài trở về cơ qui nhất. Đâu có phải Phật giáo mới biết cơ qui nhất! Đâu có phải Thiên Chúa giáo mới biết ngày phán xét! Nhưng mà những người hồi nào giờ không tu gì, cũng nhận được cái huấn từ đó, qua bằng điển

quang cho họ thấy, cho họ ghi chép từ câu nói, từ hành động. Càng thanh tịnh các bạn mới thấy sự hiển hiện của Thượng Đế trong tâm thức các bạn, trước mắt các bạn, và lời giáo huấn của Ngài triền miên để khai mở tâm thức của mọi tâm linh, việc làm không ngừng nghỉ mà chúng ta cứ chê Thượng Đế!

Tránh đạo này, né đạo kia rốt cuộc thiếu hòa đồng chứ kỳ thật có một đạo quân bình. Tôi đã nói rồi, các bạn ôm cái cuốn Kinh hay thiệt hay, câu chú hay thiệt hay mà trong tâm thức các bạn không quân bình thì các bạn cũng không nhận được cái câu chú đó, các bạn không nhận được lời Kinh đó. Phải quân bình và phải thực hành. Cho nên Thượng Đế cho chúng ta thực hành từ hoàn cảnh này, hoàn cảnh yêu đời, hoàn cảnh bức tức vì đời, hoàn cảnh ác ôn lật đổ đời, rồi trở về với tâm thức sáng suốt. Đó! mọi người đều phải có, phải học. Tất

cả những hành động gì trước mắt của các bạn là tiền kiếp các bạn không làm thì bạn sẽ phải làm, phải nếm và đi tới. Người không nếm hành động nhưng mà nếm bằng ý thức và cảm thức. Người tu thì nên lui về thanh tịnh thì những phần kích động đó nó sẽ tới trêu ghẹo, mà nó trêu ghẹo rồi thì nó mới thấy rõ ràng: nó đã tránh được một đoạn đường có thể lồi cuộn cho nó đi xuống thay vì đi lên. Cho nên chỉ có tu mới thanh tịnh, tu mới giải quyết, tu mới sáng suốt, tu mới làm được nhiều việc trong một lúc. Cho nên càng tu càng thấy mình thanh tịnh. Càng thanh tịnh thấy mình dũng mãnh hơn, sáng suốt hơn và không còn sự sợ sệt nữa. Tại sao các bạn phải sợ sệt? vì mất quân bình! Mà các bạn có quân bình thì đâu có gì sợ sệt, thì ông A cũng như ông B chứ có gì đâu mà sợ sệt. Con thú nó còn có tâm linh, nó biết nóng, biết lạnh, biết tánh, biết thối kia mà. Trời mưa nó biết đi núp, trời nắng nó biết đi chơi. Hỏi nó có phải

phần hồn tương đương như chúng ta không?

Trong cái cộng đồng vạn linh của cả Càn Khôn Vũ Trụ đang tiến hóa rõ ràng, chứ không phải là không có tiến đâu. Cho nên các bạn hiểu lầm, còn phân ra địa vị, tôi là chủ, người kia là tớ - không có đâu bạn! Không có thằng đây tớ thì các bạn đâu có lo hằng ngày, biết kiếm tiền mà phát lương. Mà sau các bạn lo kiếm tiền để phát lương đó là các bạn học bài nhờ mấy thằng khỏ, mấy thằng ở; rồi các bạn tưởng lầm đó là nô lệ các bạn ư - không! Nó là thầy của các bạn! Cho nên các bạn thấy rõ cái luật quân bình, các bạn mới kính trọng nhân vị, các bạn mới bảo vệ nhân quyền. Nhân quyền trong phần hồn sáng suốt, bình đẳng, Thượng Đế đã ân ban chớ không phải riêng cho các bạn và bỏ tất cả mọi người. Kể cả con thú Thượng Đế cũng đang chia sẻ tình thương cho chúng nó. Con gà biết yêu con

nó, các bạn thấy không? Ấp nở trứng ra nó biết lấy cánh để bảo vệ con cái nó nếu người nào tấn công bất cứ chỗ nào đến, nó phải hy sinh tánh mạng vì con nó. Tình thương của hiền mẫu, tình thương của nghiêm phụ rất phân minh, chứ không phải không có. Đừng có hiểu lầm, đừng tưởng là các bạn giàu có hơn người ta, các bạn có thể khinh thị người nghèo - không! Chúng ta phải tương đồng lo cho nhau để khai triển. Ngày nay các bạn có tiền, có bạc, các bạn đã khổ trước mới sướng sau, thì các bạn am hiểu cái khổ hiện tại và các bạn chia sẻ cái sự sáng suốt của các bạn cho những người khổ, thì cái cộng đồng sung sướng biết là bao nhiêu, an ninh biết là bao nhiêu!

Sức hồi sinh của tất cả mọi giới, không còn sự thù hận thì cảnh Địa Ngục phải dẹp. Không còn cảnh Địa Ngục, không còn Ma Quỷ. Tại

sao trở thành Ma Quỷ? - uất hận, trả thù mới thành Ma Quỷ. Tại sao trả thù cho người này mà không trả thù người kia? Chúng ta phải hiểu cái bản chất của chúng ta tâm tối, độc tài, xấu xí và tưởng ta đẹp, đề cao ta và khinh thị Ma Quỷ. Mượn thầy bùa, thầy phép trừ Ma, ếm Quỷ đó là một đại tội, và thiếu thức hòa đồng trong xây dựng. Tưởng ta có tiền thì có thể đánh đố đối phương, không đâu các bạn! Ở thế gian các bạn nói một câu nói xấu với người ta, người ta cũng tìm cách trả thù, huống hồ gì các bạn hành động mà họ không trả thù. Cho nên phải hiểu điều này và lui trở về tức khắc, lo tu luyện, giữ sự bình tâm, và thấy phần hồn của chúng ta đời đời bất diệt, khả năng chúng ta là vô cùng, để thực hiện tình thương và đạo đức. Không nên chia rẽ giữa người và Ma. Mọi tâm linh đồng tiến chứ không phải là không tiến. Nhiều người hiểu lầm cho nên nhiều thầy bùa, thầy phù thủy giờ phút lâm chung phải bị đánh, bị

đòn, bị đau khổ! Tại vì ý quyền thế rồi sát hại đối phương, cho nên giờ phút cuối cùng phải bị cuộc trả thù đau đớn. Chúng ta phải hiểu rõ điều này mà để tránh mọi việc mới xứng đáng là con của Thượng Đế. Hỡi Thượng Đế là toàn năng, tại sao phải nhịn nhục? Trước khi Người ta giáng lâm xuống thế gian, bị chửi mắng nhưng vẫn cười. Tại sao? Tại vì sáng suốt của Ngài luôn luôn ân độ, khai triển và xây dựng con Ngài và Ngài không bao giờ bỏ. Những hành động đó là chính từ Ngài sản xuất ra mà thôi, mà nhờ cái phản động và kích động của đối phương, đối phương mới hiểu Ngài hơn cho nên Ngài phải nhịn và Ngài phải ban sự sáng suốt, ban hồng ân cho đối phương để đối phương sớm thức tâm.

Thượng Đế còn bị chửi huống hồ gì chúng ta là một người không có nghĩa lý gì ở trong xã hội này. Bị chửi, bị vày xéo là đưa chúng

ta tiến tới, chúng ta phải cảm ơn Thượng Đế. Nếu chúng ta tin Chúa chúng ta phải cảm ơn Chúa, đây là bài học xứng đáng! Jesus Christ bị đóng đinh đó là còn bị nặng hơn bị chửi nữa nhưng Ngài còn phải tha thứ, hưởng hồ gì chúng ta. Chúng ta tin Ngài, tin Phật, tại sao chúng ta không chấp nhận “Thức” và mở cái hòa đồng đau khổ để xây dựng niềm tin của chúng ta? Dũng chí chúng ta ở đâu? Thế thức của chúng ta ở chỗ nào mà cứ nghĩ cái chuyện eo hẹp, lùì vào trong bóng tối, trả thù, đè nén đối phương để làm gì? Rốt cuộc không hữu ích cho chúng ta mà còn tai hại vô cùng tới giờ phút lâm chung, phần hồn không có thể cứu rỗi được, sẽ bị giam hãm đời đời ở A Tỳ Địa Ngục chứ không phải chuyện tầm thường. Không phải nói đây để hăm dọa, nhưng mà kỳ thật các bạn tự kiểm điểm thì thấy, nay các bạn sợ việc này, mai sợ việc kia rốt cuộc ai tạo sự tăm tối đó cho bạn? Chính bạn đã tạo sự tăm tối cho bạn

là lo âu. Còn nếu các bạn hòa đồng, chấp nhận sống bất cứ những trở lực nào xảy đến với các bạn thì các bạn không còn nữa, không còn sự lo âu vì các bạn đã giải quyết rồi. Không giải quyết mới là lo âu, mà giải quyết rồi thì khỏi lo âu, phải nó như vậy không? Chuyện buôn bán làm ăn của các bạn, gia cang các bạn, nấu nồi cơm chưa xong các bạn cũng vẫn lo âu mà các bạn chịu xuống bếp nấu xong nồi cơm, các bạn hãnh diện để đó, tới giờ các bạn ăn - yên! Cho nên chúng ta phải chấp nhận, học nhẫn, học hòa, thương yêu, tha thứ, xây dựng.

Có căn nhà đẹp, có chiếc xe hơi tốt, có quần áo tốt, tâm chúng ta phải tốt hơn những vật chất mới là đúng. Nếu tâm chúng ta xấu hơn vật chất, không có xứng đáng sống trong căn nhà đẹp.

P hải hiểu cái đường lối của Thượng Đế đã cho chúng ta, cho chung chứ không phải cho một cá nhân. Và Thượng Đế sẽ sử dụng sự sáng suốt cho chúng ta phục vụ cộng đồng nhân loại chứ không sử dụng sự sáng suốt của chúng ta để phục vụ cho một cá nhân nào hết. Phải nhớ cái đường lối và cái đường tu học sẵn có của chính chúng ta. Và chúng ta đang dự thi trong trường Đại học của cả Càn Khôn Vũ Trụ. Cho nên các bạn bị thi hàng tuần trong gia cang các bạn. Kẻ giàu, người nghèo đều bị dự thi hết thảy! Biết Thượng Đế đang thi thì chúng ta đồng tiến. Nếu mà chúng ta không biết Thượng Đế ra bài cho chúng ta thì chúng ta oán trách, thì ôm lấy một cục tằm tối và đau khổ mà thôi!

Cho nên, hôm nay chúng ta lại cũng được cơ hội đóng góp một phần sáng suốt, khả năng tu học của chúng ta để cho mọi người nghiên cứu và chúng ta sẽ

đồng tu đồng tiến, và chúng ta sẽ nhận bất cứ những sự phê bình nơi đâu giáo dục chúng ta. Chúng ta phải quỳ xuống để chấp nhận và lo học, vì rốt cuộc chúng ta chỉ có một điểm sáng là tâm linh hào quang mà thôi. Mà tâm linh hào quang không chịu xây dựng, chớ ai xây dựng cho chúng ta. Cố gắng giữ lấy, hòa tan trong nỗi khổ hiện tại, và xây dựng niềm tin hiện tại, để chúng ta tiến tới vô cùng. Được một bước rồi đừng nên bỏ nó, tiến tới nữa, chấp nhận nữa để đả phá tất cả những tánh hư tật xấu của chúng ta; nó mới trở về với sự sáng suốt thức tâm. Cho nên mọi người phải hành, chớ không dùng lý thuyết. Có lý luận cho mấy, có than thở cho mấy rồi bạn phải tự chấp nhận, vậy than thở làm gì? Chấp nhận đi bạn ơi! Sự mâu nhiệm sẽ xuất hiện trong tâm thức của các bạn nếu các bạn là người chấp nhận và biết yêu Chúa, biết thương Chúa, biết thương Phật, biết thương người hiền, biết thương đồng loại. Thượng

Đế đã ân ban thì Thượng Đế đã sắp đặt, chúng ta để hành, để thức, chúng ta mới thấy rõ trong cuộc hành hương trên đường đi của chúng ta thênh thang lớn rộng, phải ý thức điều này!

Đi đi bạn! Cứ đi tới đi! Không sao hết! Nếu các bạn tưởng rằng tôi mê hoặc lòng các bạn, các bạn dòm lại cái quá khứ các bạn: từ bé, từ nhỏ các bạn đâu có biết đi, đâu có biết nói nhưng mà ngày nay các bạn biết nói, biết đi, tại sao các bạn không chịu đi tới nữa? Các bạn đã đi mấy chục năm rồi. Đi nữa! Đi nữa! Đi tới vô cùng! Từ cái lớn rộng, từ cái ngu muội, nặng trọc, nằm ỳ đó không đi được, ngày nay đã nhẹ rồi, đi được rồi. Rồi chúng ta thấy vẫn còn mang cái xác phàm nặng trọc thì chúng ta đi trong phần hồn, đi trong tâm thức cho nó nhẹ hơn, cho nó mở hơn, cho nó khai triển hơn, nhanh nhẹ hơn.

Tại sao những người tu đạt tới quân bình, mình vừa hỏi là họ trả lời? Tại sao người ta hỏi mình, ba ngày mình trả lời không được một câu là tại sao? Mình nặng trọc, tằm tối, làm sao trả lời nổi! Mà người ta thanh nhẹ rồi thì người ta trả lời nổi, do đâu mà có? Do sự dày công của chính họ mà thôi! Vậy chúng ta không dày công cho ta rồi ai giúp chúng ta đây? Cho nên các bạn đã kham khổ, học thiền, đó là nổi khổ tại thế. Thế gian dòm các bạn đau khổ, ngồi khoanh chân đó rồi làm cái gì? nhắm mắt, khổ quá chừng! Ăn cũng không ăn, nhịn đủ thứ; thấy các bạn đã tạo nổi khổ của các bạn không, nói về đời, nhưng mà các bạn đang xây dựng niềm tin. Sau cái khổ các bạn lại sướng, mà ai thấy đâu! Chỉ người tu thực hành rồi mới thấy. Người tu không thực hành cũng chả thấy, chỉ phê bình, chê khen. Đó! Chúng ta càng thanh tịnh thì ta mới đo lường mọi trình độ là vậy, để hiểu rõ. Chúng

ta không hiểu rõ, chúng ta muốn giúp thiên hạ, giúp không được. Xây dựng cho thiên hạ, xây dựng không được! Cho nên chúng ta đã nhìn nhận rằng: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”. Vậy chứ chúng ta nên tạo ra, chúng ta trở nên một bóng đèn hay là không? Mà bóng đèn đó có sẵn từ lâu rồi, chúng ta đem lên trên đỉnh đầu, đem lên Plafond để chiếu cho tất cả mọi người. Đem lên trần nhà để chiếu cho tất cả mọi người tốt hơn, hay là chúng ta giữ lấy sự sáng suốt đó? Cho nên càng tu, càng cởi mở, học từ bi và thực hiện từ bi là vậy. Cho nên các bạn tu thiền đây là đang học từ bi và thực hiện từ bi. Phải giữ tâm thức. Học cái chữ “Bi” trước, cái trí các bạn mới mở. Mở rồi các bạn mới đi, mới kêu bằng “Dũng”, phải hiểu chỗ đó!

Cho nên vui thay và lành thay, hằng tuần chúng ta có cơ hội tương ngộ, vui lành để thấy Đất Trời rất lớn

rộng, và nơi đó là quê hương của chúng ta. Chúng ta phải trở về. Trở về với mọi sự thanh nhẹ đời đời bất diệt, để hưởng lấy hạnh phúc của Thượng Đế ân ban. Chúng ta đang sống trong siêu văn minh của tâm linh mà nào ai hay! Tu đi các bạn sẽ sống, sống mãi mãi, đời đời, không còn ngoại cảnh phỉnh phờ các bạn, không còn sự sáng suốt của người khác che lấp các bạn đâu. Các bạn thức tâm, các bạn hòa đồng, các bạn sống động, vui tươi, cởi mở.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay. Tôi ước mong rằng mọi người tương lai phải cố gắng tu để đóng góp những phần sáng suốt hằng tuần mình đã đạt, chia sẻ lẫn nhau và thực hiện tình thương và đạo đức, tha thứ, thương yêu.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng